

До Вищої кваліфікаційної
комісії суддів України

Кандидата на посаду судді
Касаційного кримінального суду
у складі Верховного Суду
Маринича В'ячеслава Карповича

Громадською радою доброчесності 05.05.2017 затверджено висновок про невідповідність мене, Маринича В'ячеслава Карповича, як кандидата на посаду судді Верховного Суду, критеріям доброчесності та професійної етики.

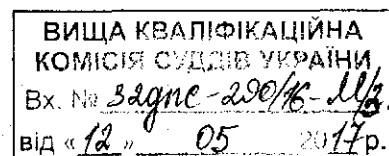
Підставою для прийняття такого висновку стало з'ясування Громадською радою доброчесності відомостей про наявність у мене права розпорядження щодо автомобіля PEUGEOT PARTNER згідно довіреності зі строком дії з 04.01.2012 по 04.01.2017, про що мною не зазначено у деклараціях особи, уповноваженої на виконання функцій держави або місцевого самоврядування, за 2015 та 2016 роки, чим, на думку Громадської ради доброчесності, порушено ч. 3 ст. 46 Закону України «Про запобігання корупції».

Однак, з таким висновком погодитись не можу, оскільки він не відповідає дійсним обставинам, які Громадській раді доброчесності не вдалося самостійно з'ясувати. З метою його перегляду та скасування, у відповідності до ч. 4 ст. 19 Регламенту Громадської ради доброчесності, мною надано наступну важливу інформацію та відповідні підтверджуючі документи для Громадської ради доброчесності, про що інформую Вищу кваліфікаційну комісію суддів України.

Відповідно до ч. 3 ст. 244 Цивільного кодексу України, довіреністю є письмовий документ, що видається однією особою іншій особі для представництва перед третіми особами. Довіреність на вчинення правочину представником може бути надана особою, яку представляють (довірителем), безпосередньо третій особі.

Згідно з частинами 1, 3 ст. 237 Цивільного кодексу України, представництвом є правовідношення, в якому одна сторона (представник) зобов'язана або має право вчинити правочин від імені другої сторони, яку вона представляє. Представництво виникає на підставі договору, закону, акта органу юридичної особи та з інших підстав, встановлених актами цивільного законодавства.

Статтею 238 Цивільного кодексу України визначено, що представник може бути уповноважений на вчинення лише тих правочинів, право на вчинення яких має особа, яку він представляє.

Довіреністю від 04.01.2012 (зі строком дії до 04.01.2017), Вороняком Степаном Степановичем уповноважено мене, мою дружину та сина правом розпорядження щодо належного йому на підставі свідоцтва про реєстрацію транспортного засобу (технічного паспорту) виданого 29.12.2011 ВРЕР ДАІ м. Костопіль УДАІ УМВС України в Рівненській області, транспортного засобу, а саме: автомобіля марки «PEUGEOT PARTNER», 2008 року випуску (об'єм двигуна 1560 см³, номер кузова, шасі: № _____, реєстраційний номер _____, зареєстрований ВРЕР ДАІ м. Костопіль УДАІ УМВС України в Рівненській області).

Проте, зазначений автомобіль власником Вороняком Степаном Степановичем продано Стихуну Олександровичу, яким 09.10.2013 оформлено право власності на даний автомобіль за собою, що підтверджується свідоцтвом про реєстрацію вищезгаданого транспортного засобу (технічним паспортом) виданого 09.10.2013 ВРЕР ДАІ м. Костопіль ВДАІ УМВС України в Рівненській області, а саме: автомобіля марки «PEUGEOT PARTNER», 2008 року випуску (об'єм двигуна 1560 см³, номер кузова, шасі: _____, реєстраційний номер _____, зареєстрований ВРЕР ДАІ м. Костопіль УДАІ УМВС України в Рівненській області).

Тобто, з 09.10.2013 власником автомобіля марки «PEUGEOT PARTNER» є Ст Олександр Васильович. Відповідно, В Степан Степанович з цього ж часу не є власником даного транспортного засобу, а отже не має права щодо володіння, користування та розпоряджання таким автомобілем.

Таким чином, у зв'язку з припиненням права власності, тобто володіння, користування та розпоряджання автомобілем марки «PEUGEOT PARTNER», Вороняк Степан Степанович, як довіритель, втратив і право уповноважувати згідно довіреності від 04.01.2012 мене, мою дружину _____ та сина _____ як представників, на вчинення дій щодо розпорядження даним транспортним засобом, яким сам не має права розпоряджатись. А я, моя дружина _____ та син _____ з 09.10.2013, відповідно, втратили право розпорядження вказаним автомобілем згідно з указаною довіреністю, яка з цього часу з наведених підстав є нечинною.

З огляду на викладене, на момент подачі декларацій особи, уповноваженої на виконання функцій держави або місцевого самоврядування, за 2015 та 2016 роки, у мене, моїх дружини та сина були відсутні будь-які права, у тому числі, тожні за змістом здійсненню права розпорядження, щодо автомобіля марки «PEUGEOT PARTNER», 2008 року випуску (об'єм двигуна 1560 см³, номер кузова, шасі: № _____, реєстраційний номер № _____, зареєстрований 09.10.2013 ВРЕР ДАІ м. Костопіль УДАІ УМВС України в Рівненській області), які б підлягали декларуванню згідно із Законом України «Про запобігання корупції».

Таким чином, мною не допущено жодних порушень Закону України «Про запобігання корупції», зокрема ч. 3 ст. 46 цього Закону, щодо правдивого декларування майна.

Указане підтверджується і тим, що даний автомобіль задекларовано мною у декларації за 2012 рік, коли фактично та на законних підставах перебував у _____

користуванні членів моєї сім'ї, що також підтверджує відсутність намірів щодо укриття інформації про мої майнові права.

Також, у даному висновку від 05.05.2017 про невідповідність мене, як кандидата на посаду судді Верховного Суду, критеріям доброчесності та професійної етики, Громадською радою доброчесності окремо повідомлено Вищу кваліфікаційну комісію суддів України про з'ясовану Радою інформацію з метою оцінення її за критеріями доброчесності та професійної етики у сукупності з іншими обставинами.

Щодо поданої до Вищої кваліфікаційної комісії суддів України інформації про наявність у мене та моєї родини права користування мотоциклом YAMAHA згідно з довіреністю від 12.07.2010 зі строком дії до 12.08.2020, Громадською радою доброчесності запропоновано надати для ознайомлення текст указаної довіреності.

Однак, у мене, моєї дружини та сина відсутні оригінал чи копія даної довіреності, у зв'язку з чим подати її текст для ознайомлення немає можливості.

Водночас, підтверджую, що така довіреність від 12.07.2010, якою уповноважено мого сина дружини та мене на користування мотоциклом марки YAMAHA дійсно існувала, та перебувала у розпорядженні членів моєї сім'ї до того часу, поки зазначений мотоцикл був у фактичному користуванні сина –

Проте, приблизно через 6-8 місяців, тобто навесні 2011 року, зазначений мотоцикл марки YAMAHA вибув із користування мого сина Юрія та членів сім'ї. У зв'язку з цим було повернуто і видану власником довіреність. Таким чином, з весни 2011 року і по даний час в користуванні, володінні чи іншому розпорядженні членів моєї сім'ї не перебуває ні мотоцикл марки YAMAHA, ні довіреність на користування ним.

Разом з тим, мною вжито вичерпних заходів з метою отримання примірника даної довіреності. Зокрема, маючи інформацію, що указану довіреність посвідчував приватний нотаріус Луцького міського нотаріального округу Волинської області Красневич О.А. (Київський майдан, 13, м. Луцьк, Волинська обл., 43000, тел. 10.05.2017 я звернувся до нього з проханням надати копію цієї довіреності. Однак, приватним нотаріусом Красневичем О.А. у наданні мені копії довіреності було відмовлено, оскільки таку копію він може надати тільки особі, яка надавала таку довіреність.

З приводу направленої до Вищої кваліфікаційної комісії суддів України інформації, яка міститься у мережі Інтернет щодо постановлення мною ухвали у справі стосовно начальника Сарненського відділу поліції, який підозрювався у вчиненні кримінального правопорушення, передбаченого ч. 2 ст. 343 Кримінального кодексу України, необхідно зазначити наступне.

Дійсно, 06.05.2016 колегією суддів судової палати з розгляду кримінальних справ Апеляційного суду Рівненської області, де я був головуючим суддею, постановлено ухвалу, якою задоволено апеляційну скаргу захисника підозрюваного, скасовано ухвалу слідчого судді Рівненського міського суду від 20.04.2016 та відмовлено у задоволенні клопотання прокурора про відсторонення підозрюваного від посади начальника

Сарненського відділу поліції Головного управління Національної поліції в Рівненській області строком на 2 місяці.

Дане рішення дійсно викликало певний суспільний інтерес, про що було зазначено в газеті «Сьогодні». Це пов'язано передусім зі специфікою нашого регіону та актуальністю для нього проблематики щодо незаконного видобутку бурштину.

Зокрема, у зазначеному виданні було повідомлено, що вказаною ухвалою підозрюваного в службовому злочині (тиск на своїх працівників, шляхом надання їм наказів про заборону затримання осіб, що здійснюють незаконний видобуток бурштину) відновлено на посаді начальника територіального відділу поліції під час кримінального провадження щодо нього. При цьому, дану інформацію висвітлено лешо викривлено.

При прийнятті даного рішення колегія суддів передусім керувалась Кримінальним процесуальним кодексом України та своїм внутрішнім переконанням, чітко усвідомлюючи тиск та емоції громадськості.

Слід зазначити, що у даному випадку вирішувалось питання щодо забезпечення кримінального провадження, зокрема щодо законності ухвали слідчого судді процесуального характеру, а не перегляд кінцевого рішення чи вирішення кримінальної справи по суті.

Скасовуючи зазначену ухвалу колегія суддів дійшла обґрунтованого висновку про те, що при розгляді клопотання прокурора слідчий суддя належним чином не перевіряв наявність достатніх підстав вважати, що ризики, на які вказує прокурор, існують і підтверджуються матеріалами кримінального провадження. Зокрема, прокурором не наведено доказів на обґрунтування можливого впливу підозрюваного на свідків, як того вимагає п. 6 ч. 2 ст. 155 КПК України, та щодо доведення обґрунтованої підозри у вчиненні кримінального правопорушення, передбаченого ч.2 ст.343 КК України, яка зі слів прокурора не була предметом дослідження слідчим суддею в місцевому суді.

Та основною підставою для прийняття такого рішення колегією суддів стало те, що матеріали справи не містили відомостей, а прокурором ні у клопотанні про відсторонення підозрюваного від посади, ні в судових засіданнях судів першої та апеляційної інстанцій не надано доказів перебування підозрюваного на займаній посаді на час розгляду даного клопотання, оскільки згідно висновку атестаційної комісії від лютого 2016 року вбачалось, що підозрюваний не пройшов атестаційну комісію та підлягає звільненню як особа, що не відповідає займаній посаді. Прокурор в суді апеляційної інстанції не зміг пояснити, чи перебуває у зв'язку з таким рішенням атестаційної комісії підозрюваний на посаді, чи звільнений з неї.

З урахуванням наведеного, колегія суддів мала підстави вважати, що підозрюваний міг бути вже звільнений із посади начальника територіального відділу поліції, та не могла допустити факту відсторонення від посади особи, яка таку посаду вже не обіймає по причині звільнення.

Крім того, колегія суддів врахувала, що злочин, у вчиненні якого підозрювалась вказана особа, відноситься до злочинів невеликої тяжкості.

Таким чином, наведену ухвалу від 06.05.2016 постановлено у відповідності

з положеннями статей 132, 154, 157, 404, 405, 407, 422 КПК України.

Про мою неупередженість у даній справі та діяльність у чіткій відповідності з кримінальним процесуальним законом також може свідчити факт відмови мною 29.04.2016 у відкритті апеляційного провадження за апеляційною скаргою захисника того ж підозрюваного про скасування запобіжного заходу.

З огляду на викладене, прошу взяти до уваги надані мною пояснення при оцінці мене, як кандидата на посаду судді Касаційного кримінального суду у складі Верховного Суду, за критеріями доброчесності та професійної етики у сукупності з іншими обставинами.

Додатки:

1. Копія довіреності від 04.01.2012, виданої на 1 арк.
2. Копія свідоцтва про реєстрацію транспортного засобу (технічний паспорт) виданий 09.10.2013 ВРЕР ДАІ м. Костопіль ВДАІ УМВС України в Рівненській області, на ім'я Стихуна О.В. на 1 арк.
3. Копія декларації про майно, доходи, витрати і зобов'язання фінансового характеру за 2012 рік Маринича В.К. на 5 арк.
4. Копія ухвали Апеляційного суду Рівненської області 29.04.2016 на 1 арк.
5. Копія клопотання про скасування висновку про невідповідність кандидата на посаду судді Верховного Суду критеріям доброчесності та професійної етики, затвердженого 05.05.2017 Громадською радою доброчесності на 5 арк.

«12» травня 2017 року

В. Маринич